

891.79

L97

0dv

UNIVERSITY OF
ILLINOIS LIBRARY
AT URBANA-CHAMPAIGN
STACKS

Digitized by the Internet Archive
in 2016

<https://archive.org/details/dvavoinykmediia00luts>

73
№ 19.

Театральна Бібліотека.

ДВА ВОИНЫ

комедія въ однѣмъ дѣйствію,

НАПИСАЛЪ
І. Я. ЛУЦЫКЪ.

Библіотека

КОЛОМЫЯ, 1913.

Черенками и накладомъ М. Бѣлоуса.

ДВА ВОИНЫ

комедія въ одномъ дѣйствію.

Написалъ
І. Я. Луцыкъ.

КОЛОМЫЯ

Черевками и накладомъ печатнѣ Михаила Бѣлоуса.

Л И Ц А :

ПЕТРЪ ЗАДОРОВЫЙ, господарь.

ОЛЕНА, его жена.

СТЕФАНЪ, ихъ сынъ — рядовой отъ пѣхоты.

МАРТА, ихъ доча, лѣтъ 18.

АННА, вдовиця.

ГНАТЬ, еи сынъ, капраль отъ пѣхоты иного полка.

ТАНАСЬ, громадскій полиціантъ.

ДОЦЯ, его жена.

ШМУЛЬ, жидъ.

ВАРКА, { дѣвчата

ПАЗЯ, {

ОМЕЛЬКО, { парубки.

СЕНЬ, {

Дѣется въ хатѣ Петра, въ храмовый день.

Примѣчаніе: Въ каждомъ селѣ найдутъ ся двѣ
войсковія блюзы и шапка. Больше нема вѣявхъ
трудностей въ представленію.

841.79
L97
QdV

Явленіе первое.

Хата селянска. Столъ закрытый скатерю, на столѣ хлѣбъ миска съ пирогоми, ложки, ножи, фляшка съ медомъ. Коло порога мѣтла и коновка. Петро сидитъ на лавѣ, Олена порастъ ся коло стола.

ОЛЕНА. Якось не видно нашего Стефана. Писалъ, що приѣдетъ на певно на храмъ, а ось полудне, а его нема. Видно не пустили бѣдной дитины.

ПЕТРО. Не журися жѣнко, не дуже бнѣ тамъ бѣдный, а наколи бѣдный, то самъ собѣ виненъ. При войску нынѣ бѣды нѣтъ, и вѣсти дають добре. Слухати треба, на тое бо цѣсарская служба; но кто ся шануетъ, той научить ся много.

ОЛЕНА. Ей тяжко оно, дуже тяжко. Чейже Стефанъ писалъ, що нѣ дня нема, нѣ ночи, а еще якъ все обокрали ему до чиста, тай и замкнули, то якъ я за тое згадаю, то отъ плачу не могу вздержатися.

ПЕТРО. Ой бо у васъ навѣтъ о слезы цѣлкомъ не тяжко. Що тамъ сынокъ пише, то не дуже даю я ему вѣру, пише щобы якій крайцарь зъ дому выдусити. Легаромъ былъ передше и теперъ легаромъ остался.

ОЛЕНА. Ты бо старый совѣсти не маешь свою власную дитину судити. Молодой приѣдетъ до розуму.

ПЕТРО. Дай Боже; но я былъ бы радый, якбы онъ той розумъ вже имѣлъ теперь. Видно, що не досталъ урлюцу, треба буде колись навидѣти ся до него. А чула ты, що Гнатъ справуець ся при войску дуже добре и хвалить собѣ. Наймитомъ служилъ у насъ и былъ статочный, якъ рѣдко, теперь и при войску ему кривды не можетъ быти.

ОЛЕНА. Таки по правдѣ незавидувати можна Аниѣ такого сына, честный, побожный, трудящій, мать шануець, старшихъ почитаетъ, не цѣть, дай Боже такихъ бѣльше.

ПЕТРО. Наколи вернетъ изъ войска, я бы охотно приеталъ, щобы слалъ старостовъ до нашої Марты. Отъ, такого зятя намъ бы мати; може при немъ и Стефанъ прійшолю бы до розуму.

ОЛЕНА. Божая въ всемъ воля! А все болить сердце, що не прійшолю Стефанъ, може слабый бѣдный.

Явленье второе.

Ти саміи, входить Танась, трохи, але дуже мало підохочений, однак не затачує ся. На немъ довгая свита, поясомъ препоясана.

ТАНАСЬ. Витайте съ праздникомъ.

ПЕТРО. Витайте и сѣдайте!

ТАНАСЬ. Нѣтъ не можна менѣ сѣдати. Я старымъ звываемъ, якъ що року, на святыи храмъ иду бѣ хаты до хаты пожелаю кождому счастья и здорovia погощу ся съ людьми, тутъ чарочка запѣ-канки, тамъ колбаска, або пирогъ и якось день свя-точный минется!

ПЕТРО. Запѣканки у мене нѣтъ, но пирогъ и чарка своего, питомого меду найдется.

ОЛЕНА. Просимъ не гордѣть, пирогомъ, якій есть, то есть покушати можна.

ТАНАСЬ. *(сѣдаєть коло стола и беретъ пирогъ въ руки)* Гей, гей, та у васъ пироги славніи на цѣлое село. *(ѣсть и другою рукою тягнетъ другій пирогъ, ѣсть оба на перемѣну)*. А щожъ Стефанъ не прійшоць до дому?

ОЛЕНА. Не прійшоць, бѣдака, а я ажъ омлѣваю изъ журбы.

ТАНАСЬ. Бо то видити при войску не абы якъ будь. Я служилъ, то знаю добре. *(ѣсть)* Мали мы пана капітана, дуже добрый былъ. Бывало стане на ексецярць, та крикне: „Танась Жукъ!“ а я *(зривається зъ лавы, стаєть просто и опускаєть руки съ пирогами въ долину)* кричу „геръ“. А они, панъ капітанъ, кобы здоровіи, то заразъ скажутъ менѣ: „финфундцванцикъ!“ то нѣбы по нашому, двайцять пять патибѣвъ въ грѣшное тѣло, о, чи разъ я досталъ ихъ, бо такое было цѣсарское право! *(сѣдаєть, ѣсть, сягаєть по пирогъ и коли Петро и Олена не бачать, ховаєть пирогъ за пазуху)*. Такъ то кумо Олено при войску. А капралѣ били и фирери били и фельфеберъ бивъ... такъ, такъ!

ОЛЕНА. Господи, якъ то страшно!

ПЕТРО. Не дуже страшно, теперъ при войску бити не вѣльно, журитися нема чимъ.

ТАНАСЬ. А певно, що нема чимъ! Человѣкъ до всего привикнетъ, а достанетъ, то все забудетъ ся, такъ, такъ *(ховаєть другій пирогъ за пазуху)*.

Явленіе третье.

Входитъ Марта, Варка, Пазя.

ВАРКА, ПАЗЯ. Витайте съ праздникомъ!

ОЛЕНА. Витайте дівчата, витайте, добре, що зашли, веселійше будетъ въ хатѣ, чекайте дамъ вашъ солодкого меду, та орѣховъ, веселійше станеть.

МАРТА. А мы мамо гадали, що Стефанъ прійшовъ.

ОЛЕНА. Нема его датино, видво не пустили.

ТАНАСЬ. При войску такъ есть, не пустять, або еще и въ холодную запрутъ! Я неразь сидѣлъ.

ВАРКА. Ой, вы сидѣли Танасе!

ТАНАСЬ. Що то сидѣвъ! Я и буками бравъ, бо такое право было. Инакше громада не зробилабы мене поліцаемъ! (*третій пирѣгъ ховаєть*). А пироги у васъ славніи, саміи до губы тиснуть ся.

ПЕТРО. (*наливаєть Танасеви меду*) Выпійте Танасе, добрый медокъ!

ТАНАСЬ. За здоровье наше и ваше, кумо Олено и всѣхъ васъ, яко честныхъ людей! (*пьемъ*). Славный медъ, самая роскошь! Ну, пора менѣ дальше ити, а то и до ночи не обійдешъ всѣхъ.

ПАЗЯ. А до насъ не забудьте!

ТАНАСЬ. Не забуду дівчино, нѣтъ. У васъ тамтого року славная капуста была, до нынѣ памятаю.

ПАЗЯ. А того року голубцѣ суть!

ТАНАСЬ. Ехъ голубцѣ, та то моя страва. А ще може на сметанѣ. Треба ити (*встаєть зъ лавы*).

Явленіе четвертое.

Тии саміи, входятъ Омелько, Сень.

ОМЕЛЬКО. Слава Іисусу Христу!

ПЕТРО. Слава на вѣки! А що хлопцѣ, за дівчатами забанували. Ходѣтъ, стане для всѣхъ хаты!

СЕНЬ. Мы гадали, що Стефанъ вже прійшовъ.

ПЕТРО. Нема его, безъ него будемъ храмъ обходити отъ сѣдайте, а закимъ не будетъ насъ ббльше, то поговоримъ, заспѣвайте где що красного, щобы звеселити сердце.

ТАНАСЬ. Цевно! И я бы заспѣвавъ съ вами, та нема коли, ось у Пазѣ голубцѣ...

ВАРКА. А у насъ печеное мясо!

ТАНАСЬ. Гей мясо! менажъ, яеъ при войску. Ну прощайте, а дякую за гостину, дай Боже счастливо дождати другого року.

ВСѢ. Дай Боже! (*Танасъ ѡтходитъ*).

Явленье пятое.

Тѣ саміи безъ Танася.

Парубки и дѣвчата въ одной сторонѣ. Олена обдѣлюетъ ихъ орѣхами. Петро закуряетъ люльку.

ОМЕЛЬКО. Ну, дѣвчата, яеъ заспѣвати, то заспѣвати.

МАРТА. А якои вы хочете спѣвати?

ПАЗЯ. Якои красной, нашої русекои пѣсни!

ОЛЕНА. Заспѣвайте той которую спѣвали при открытїю читальни.

МАРТА. Вже знаемъ: „Счасть намъ Боже!“

СЕНЬ. Добре спѣваймо! (*Хоръ*)

Счасть намъ Боже, и т. д.

(*по спѣетъ*) ПЕТРО. Прекрасная пѣсня! ажъ сердце радуется, накопи ей чуеъ. Гей, гей кобы то всѣ почували ся, що Русинами суть, лучше былобы между нами! Дальше хлопцѣ миска передъ вами кушайте здоровїи. Приятнѣйше былобы миѣ, нако-

либы и мой Стефанъ былъ съ вами, та головою стѣны не перебьешь.

ОЛЕНА. Сумный нашъ храмъ, та може Господь на добре все обернетъ. Колибы Стефанъ былъ прійшолъ, то и погулялибы трохи.

ОМЕЛЬКО. Гей, гей, нема то музыки, якъ былъ Гнатъ, той, якъ заграеть на скрипцѣ, то ажъ душа радуется. Правда Марто?

МАРТА. Може и правда, я не знаю!

СЕНЬ. А може и знаешь, та сказати не хочешь.

ПАЗЯ. А его скрипка таки все у васъ?

ОЛЕНА. А у насъ въ коморѣ!

ОМЕЛЬКО. Придетъ зъ войска, будетъ грати, и насъ не лишитъ своя черга. *(спѣваетъ)*

Ой чабане, чабане,

Чабане, небоже,

Чомъ не сѣшь, чомъ не орешъ?

Пожаль ты ся Боже!

ХОРЪ. *(повторяетъ отъ словъ)*: чомъ не сѣшь:

Якъ я маю сѣяти,

Якъ маю орати,

Прийшла карта отъ цѣсаря

На вѣйну ставати!

ХОРЪ. *(повторяетъ отъ словъ)*: Прийшла карта.

Явленье шестое.

При концѣ спѣву стаеъ въ дверяхъ Стефанъ, а именно тогда, коли хоръ кончитъ другую строфу. На немъ войсковая блюза и шапка, за шапкою зложенный папёръ.

СТЕФАНЪ. *(голосно)* Габтахтъ цавиль — война идетъ!

ВСѢ. Стефанъ !

ОЛЕНА. Стефаньцьо мѣй. *(хоче его обняти, онъ легко отсуваетъ ея и выпрямований идетъ до Петра, тутъ прикладаетъ руку до чола и остро кажетъ).* Панъ татуню, мельдюю послушно, щомъ нарокувалъ! *(Цѣлуе Петра въ руку, потомъ Олену).*

ОЛЕНА. А вырослъ, вырослъ !

ПЕТРО. Звитайся съ товарищами !

СТЕФАНЪ. Сервусъ хлопцѣ ! Отъ и дѣвчата, здоровія были ! А я машерувалъ, машерувалъ, пѣзно зъ касарни пустили.

ОЛЕНА. Сѣдай сынку, сѣдай, тажъ ты голодный певно.

СТЕФАНЪ. Где тамъ голоденъ. Стрыйна за-пала на дорогѣ и насильно затыгнула до себе. Бефель, то бефель, мусѣль я зѣвсти цѣлую колбасу и пивомъ закусити. *(сѣдаетъ, сдоймаеъ шапку и отираеъ хустиною потъ).*

ПЕТРО. Якъ же тобѣ тамъ сынку ведетъ ся при войску ?

ОЛЕНА. Не бють тебе, не зневажаютъ ?

МАРТА. А они такъ журятъ ся всегда !

СТЕФАНЪ. Що, мене бити ? Мене цѣсарского воина ? Мене за рекрута никто не билъ, и якъ я былъ рядовымъ никто не посмѣлъ дотиркнути ся, а теперъ, я вже старшій прецѣнь !

ПЕТРО. Якій же ты старшина ! А гдежъ звѣзды на колырѣ ?

СТЕФАНЪ. Видите, я такій, що ему и звѣздохъ не треба. Я есьмъ флигельманъ, розумѣте, найбільшій человекъ !

ПАЗЯ. Господи, якое то дивное слово !

МАРТА. А щожь то за старшина?

СТЕФАНЪ. То есть такъ, що якъ рукуемъ разомъ, то я на краю стою!

ПЕТРО. Ага, великій Иванъ, та дурный!

ОЛЕНА. Що ты батько говоришь, що ему бракуеть! Ђджь сынку, напийся меду, ты зъ дороги.

ОМЕЛЬКО. Що тамъ воиновѣ дорога, правда Стефане?

СТЕФАНЪ. По сто миль днь въ день робимъ!

ПЕТРО. Овъ, ажъ такъ богато?

СТЕФАНЪ. *(змѣшанный)* Бо то у насъ иншія миль, що кильометры зовуть ся.

ПЕТРО. А у насъ всегда однако кажутъ: „бреши, та мѣру знай!“

ОЛЕНА. Ой старый, старый, чого чепилъ ся его.

Явленье сѣмое.

Тии саміи, входятъ Танась Жукъ и Шмуль.

ТАНАСЬ. *(не скидаючи капелюха, идетъ просто до Стефана и выпрямованный говоритъ).* Пане старшій, я Танась Жукъ, громадскій полицаѣ, мельдую „финфундцванцигъ“ оферма, габтахтъ!

СТЕФАНЪ. Сервусъ, старый воякъ, якъ ся маєте!

ТАНАСЬ. Дякую за честное слово *(сѣдаеть).*

ШМУЛЬ. Я ся дознало, що Стефанъ прійшло, и я бѣгло, такъ бѣгло, я хотѣло знати, що тамъ робить мое Срулько, чи оно здорове у того страшное свойско.

СТЕФАНЪ. Вашъ Сруль, онъ есть великая оферма!

ШМУЛЬ. Герств, що то есть сферма?

СТЕФАНЪ. То есть оферма, розумѣешь жиде!

ШМУЛЬ. Ну, ну, я розумѣю. А хазеръ мусить онъ тамъ ѣсти?

СТЕФАНЪ. Хазеръ не ѣсть, лишень свинское мясо. Разъ мы сидѣли оба на вахцимрѣ...

МАРТА. Стефане що то есть такого?

ПЕТРО. Ничъ великого, звычайная рѣчь — арештъ.

ОЛЕНА. Господи, якъ мучили мою дитину.

ШМУЛЬ. И мое Сруль сидѣло? Ой вай, ой, вай!

СТЕФАНЪ. То онъ ѣлъ солонину мою, ажъ облизовался!

ШМУЛЬ. А паскуднякъ, паскуднякъ — такій трафнякъ, бодай оно здорове вертало до дому.

ТАНАСЬ. А при войску такъ, або до арешту, або буками. Я бралъ неразъ, а еще безъ рапорту били, еще якъ били.

ШМУЛЬ. Слухай, Стефанъ, а оно дуже страшно у того войско? Якъ тамъ есть, ой вай, я ся дуже бою за шавдаръ, а що доперва войско!

СТЕФАНЪ. Певно що страшно. Якъ станемъ въ рядъ, панъ капитанъ на кони, а я яко „флигельмантъ“, и давай стрѣляти бумъ, бумъ, бумъ! свиснуть кульки, а мы нѣчого собѣ; стрѣляемъ, и конецъ.

ШМУЛЬ. Ну то оно дуже страшно таке войско. А моя дитина, воно таке деликатне, дурне курке, оно ся боить, где ему на люди стрѣляти.

Явленіе осьмое.

Тии саміи, вбѣгають Доця.

ДОЦЯ. *(до Танася)* А ты тутъ! А я его шукаю, а я по людехъ пытаю, а онъ чужіи куты вытираеть. До дому вди, чуешь, дѣти плачуть.

ОЛЕНА. Не сердьте ся на Танася! Отъ сѣдайте, давъ Богъ гостей и Стефанъ прійшолъ, розкажутъ цѣкавое послушайте:

ДОЦЯ. Та бо кумо, цѣлый день его нема. Дѣти саміи въ хатѣ.

ТАНАСЬ. А гдѣжь ты была, що дѣти саміи?

ДОЦЯ. Гдѣ была, то была. У мене храмъ сегодня, треба до честныхъ людей заглянути.

ТАНАСЬ. И у мене праздникъ! *(сягаетъ по пирогахъ, и отъ часу до часу ховаєть пироги за пазуху. Дѣчата по тихо говорятъ съ Доцею, Олена наливаетъ ей меду. Доця пьетъ.)*

ОМЕЛЬКО. А маширувати Стефана, умѣешь вже добре?

СТЕФАНЪ. Що дурному по розумѣ, якъ не знаетъ, що съ нимъ робити! Я вже другихъ ексцирую, розумѣете?

ТАНАСЬ. Розумѣю, пане старшій!

ДОЦЯ. Онъ старій чопъ, все розумѣеть, зови его!

ТАНАСЬ. Тихо бабо, коли письма не знаешь!

СТЕФАНЪ. Певно, що такъ. Вы цивили не знаете нѣчого, цѣлкомъ дурный народъ. Або вы знаете, що то парада, що то айнцики? або дефилірка? *(встаетъ)* Чекайте, зробимъ дефилірку. Вы татуню сидѣтъ, якъ панъ еднораль.

ПЕТРО. Пфу, на дурня, чого не выдумуетъ!

СТЕФАНЪ. А вы всѣ ставайте: Ты Омелько отъ такъ тутъ! Ты Сеню за нимъ, такъ! (*устанавливаетъ ихъ, одного за другимъ*) Вы дѣвки, дальше ставайте!

МАРТА. Що тобѣ Стефане такого?

ТАНАСЪ. Тихо, не можна говорити, бо сейчасъ рапортъ и строфъ! (*хватаетъ пироги какъ прежде*).

СТЕФАНЪ. (*ставляетъ Марту за Сенею*)! Такъ стояти, а теперь ты Варка и ты Пазя...

ДОЦЯ. Еще и насъ кумо Олено, поставитъ.

СТЕФАНЪ. А певно, що такъ. Ставайте Доцю, айнесъ, цвай, драй!

ДОЦЯ. Дивѣтъ, що за коменда! (*стае за Пазею*)

СТЕФАНЪ Шмуль, ставай, розумѣешь команду.

ОЛЕНА. Дай жидови супокой, где ему до жарту!

ШМУЛЬ. Я не хочу войско, я маю жѣнки, дѣти, я ся бою за войско!

СТЕФАНЪ. Приказъ, есть приказомъ, мусъ и коонецъ! (*хватаетъ Шмуля за обшивку и ставляетъ за Доцею*).

СТЕФАНЪ. А вы Танасю по заду яко трубачъ! Розумѣете?

ТАНАСЪ. Мельдую послушно що розумѣю! (*стае по заду, но прежде беретъ въ одну руку пирогъ, у другую фляшку*).

СТЕФАНЪ. Теперь все въ порядку. Дивити ся просто, на мене, пана капитана.

ОЛЕНА. Чулисьте, вже капитаномъ сталъ!

СТЕФАНЪ. Тихо мамо бо рапортъ будетъ (*накладаетъ шапку на голову, беретъ мѣтлу въ руки и стае на боцѣ*). Теперь габтахтъ, уважайте!

ХОРЪ:

Стефанъ свѣзаетъ:

Затрубѣли Козаченьки

Въ похѣдъ о полночи

Съ хоромъ разомъ.

Выплакала Марусенька
Свои чернія очи?

Стефанъ.

Не плачь, не плачь Марусенько
Не плачь не журися.

Съ хоромъ разомъ.

За твоего миленького,
Богу помолюся!

СТЕФАНЪ. Разъ, два, три, въ походъ маршь.
(идетъ по переду всѣхъ, другіи за нимъ, въ около сцены. Танасъ тягнетъ съ фляжки).

ПЕТРО. А вы Танасю, що робите?

ТАНАСЬ. *(отнимаетъ фляжку)* Трубю, мильдую послушно!

ПЕТРО. Вынеси Олено, хйба еще одну трубу, бо тотая первая вже порожная.

СТЕФАНЪ. Стой! *(стають такъ якъ были при першомъ хорѣ)*. Видите то былъ маршь. А теперь еще разъ помашеруемъ. Зачинаймо!

ХОРЪ.

Гей на горѣ тамъ жевць жвуть (2)

А по пѣдъ горою,	}	(2)
Доломъ долиною		
Козаки вдутъ		

(Спѣвають другій разъ слова: „а по пѣдъ горою“ машеруютъ и зновъ стають на свое мѣстце. Можно въ той способѣ отспѣвати три строфи, При концѣ спѣву Шмуть пошпортуеть ся, Танасъ находитъ на него Шмуть некевольню хватаетъ Танася за поясъ и роз-

перезуеѣ, а пироги сыплютъ ся на землю. Танасъ присѣдаеѣ, всѣ его окружаютъ и зачинаютъ голосно смѣяти ся).

ОМЕЛЬКО. А то що ся стало ?

ПАЗЯ. Пироги клавъ за пазуху.

МАРТА. Ха, ха, ха !

ДОЦЯ. А тобѣ що ся стало ?

ШМУЛЬ. Ну, оно що року такъ робить.

СТЕФАНЪ. А що трубачу съ тобою ?

ТАНАСЪ. Мельдую послушно, що всему жидѣ виненъ. (збираеѣ пироги за пазуху и встаетъ).

ШМУЛЬ. Що то жидѣ, чого жидѣ ? Чи я крало съ тобою пироги ?

ТАНАСЪ. Засѣ тобѣ ! Менѣ дали ихъ на дорогу, въ Пазиной хатѣ.

ПАЗЯ. Коли у насъ нынѣ пирогѣвъ нема, лишень голуѣцѣ.

ТАНАСЪ. Ну, то у Варки пироги !

ВАРКА. Я вамъ казала, що у насъ печеное мясо !

ПЕТРО. Що тамъ пироги, нѣчого не сталося хѣба що молодѣи насмѣяли ся.

ДОЦЯ. Дивѣтъ людоньки, якая публіка ! якая ганьба.

ТАНАСЪ. Та цыѣ бабо, цыѣ, ничего не сталося, то я дѣтямъ по пирогови взялъ, бѣльше не возьму вже !

ПЕТРО. А за Гната не чулъ ты Стефане нѣчого.

СТЕФАНЪ. Чему не чулъ, волякъ все знаетъ ! Та нащо менѣ наймитомъ журитися, коли я собѣ

ОЛЕНА. Не говори Стефане такъ! Гнать тобѣ найщиршимъ былъ побратимомъ.

СТЕФАНЪ. Що тамъ побратимство, каждый братъ собѣ радъ.

МАРТА. Ой Стефане, не годится тобѣ такъ казати.

СТЕФАНЪ. Видишь, якъ обстаешь за нимъ! Нехай тамъ. Я, есмь господарскій сынъ, флигельманъ, мене всѣ поважають, и конецъ. Нехай каждый за себе дбаеть.

ШМУЛЬ. Ну, ну таки такъ!

Явленье девятое.

Ти саміи, входить Анна.

АННА. Слава Іисусу Христу!

ОЛЕНА. (*подходитъ до неѣ*) Витайте съ празникомъ! Съдайте кумо!

ПЕТРО. Просимъ, отъ тутъ на лавъ, коло стола. Дуже просимъ. Отъ Стефанъ есть!

СТЕФАНЪ. Витайте тѣтко.

АННА. Дай тобѣ Боже здоролье сынку.

МАРТА. Тѣточко, Стефанъ чуль за Гната!

АННА. Чи справдѣ Стефане? Скажи, що чуль ты про него, бо давно не писалъ ънь.

СТЕФАНЪ. Етъ, що чуль, то чуль, цѣкавого нѣчого.

ПЕТРО. Якъ що знаешь, то скажи, не тревожь людей!

СТЕФАНЪ. Щось тамъ казали, що мавъ великую кару!

АННА. Господи! (*вздыхаетъ*).

МАРТА. Цать не набивайте ся, кто знаетъ, що оно было.

ТАНАСЬ. Ну кара, то кара! Або до арешту, або буками! Я що тыждня букомъ бралъ.

АННА. Мое сердце щось вѣщувало злого!

ШМУЛЬ. Бо оно було таке зухвалое, до корчмы не ходило нѣколи, друге парубки бунтовало!

СТЕФАНЪ. А ты жиде, не пхай своего носа! розумѣешь?

ШМУЛЬ. Я ничого не казало, пане воякъ! Я ничо не знаю!

АННА. Такъ то сиротѣ всегда бѣда. Кобы я знала, где онъ, и що съ нимъ ся дѣветъ, я не вытрималабы, а побѣгла до него.

МАРТА. Тѣтко не плачте! Богъ Отецъ всѣмъ панъ, не полишить Онъ и Гната!

СТЕФАНЪ. То при войску о бѣду не тяжко! Я першій воякъ на цѣлую кумпанію, мене всѣ хвалять и адноралы и капитаны, и панъ фрайтеръ со мною за панъ братъ. Кобы Гнатъ служилъ со мною разомъ, я бы его научилъ всего, бо що голова, то голова! А то онъ въ другомъ мѣстѣ.

АННА. Спасибогъ тебѣ Стефане, за доброе сердце. А не знаешь, за що малъ онъ кару?

СТЕФАНЪ. Не знаю! Передше мы были разомъ, та его послали отъ насъ и конецъ. Потомъ читали щось въ розказѣ и стѣлько!

ПЕТРО. А нехай бы имѣлъ и десять каръ, то я всегда знаю, що онъ честный и добрый молодецъ, и такимъ все останеть.

Явленіе десятое.

Тин саміи на порозѣ стаеѣ Гнатъ, въ войсковоіи блюзеѣ двѣ звѣздки на колѣѣрѣѣ.

ГНАТЪ. Слава Іисусу Христу!

АННА. Господи! Гнатъ, сыну мой! (Гнатъ ви-таеѣтѣ ся съ нею, цѣлуеѣтѣ руку Олены и Петра).

СТЕФАНЪ. (хвилюку помѣшанный, потомъ стаеѣтѣ выпрямованный передъ Гнатоѣмъ и отдаеѣтѣ ему войсковою честь). Панае капраль, мельдую послушно, що я на урльопѣ.

ГНАТЪ. (стискаеѣтѣ его и цѣлуеѣтѣ) Здоровый будъ Стефанае! Якъ ея тобѣ ведеѣтѣ!

ОМЕЛЬКО. Господи таѣъ онъ капраль!

ПЕТРО. Славно, славно Гнате, отъ за тое тебе люблю! що всегда першій!

ГНАТЪ. Дякую вамъ газдо! Я зайшоѣъ до насъ и дознаѣъ ся, що мама тутъ прійшла! Ну, дѣвчата, якъ ся маеѣте! Вотъ тобѣ Марто привеѣсь я гостви-ця, молитвословъ нашъ щирорусскій зъ Коломыѣѣ. Прійми ѡѣтъ мене (даеѣтѣ ей книжку).

МАРТА. (засоромлена) Дякую тобѣ Гнате!

ДОЦЯ. Дивѣѣтъ, дивѣѣтъ, а онъ старшимъ стаѣъ. А тутъ казалъ Стефанаѣъ, що ты, та вѣже не ты, но вы панае Капраль, мали великую кару!

СТЕФАНЪ Ей, що казалъ, то казалъ, а вы не порозумѣли и ковеѣць.

ПЕТРО. Нѣтъ, Стефанае, порозумѣли мы. Соромъ тобѣ на побратима эле говорити! Жаль, що такое могъ зробиѣти мой сынъ.

ГНАТЪ. Що тамъ кара при войску. Мавъ я кару, та не великую. Що ся дѣеѣтъ въ касарни, то вѣже нашаѣ тайна. Отъ и Стефанаѣъ бравый жовиѣръ,

Менѣ пощастилося зостати капралемъ и Стефанъ може нимъ вѣстати и завтра. Дай ему тое Боже!

ОЛЕНА. Отъ що значить честная душа.

СТЕФАНЪ. Татуню, мамуне, и вы всѣ дорогіи люди. Не вытримаю, мушу сказати святую правду. Теперь доперва бачу, якая честная душа той нашъ Гнатъ. Правда, имѣлъ онъ маленьку кару за тое, що покрывалъ мои блуды, коли мы были разомъ. Я долженъ ему быти вдячный, а черезъ глупоту, я еще выговорювалъ на него. Прости менѣ, прости Гната.

ГНАТЪ. Нема про що и говорити, розумѣешь брате! Отъ лучше веселѣмъ ся, що всѣ мы разомъ сойшли ся тутъ.

ПЕТРО. А день нынѣ счастливый для мене! Ты Гнате, честный молодець. А ты Стефане добре зробилъ, що призналъ ся до своего блуда. Будьте побратимами, якъ были ними и передше. Тѣлько сгода и любовь должна лучити русскихъ людей, а тогда будутъ они примѣромъ для цѣлого свѣта. Розгости ся Гнате — вы Анно натѣшитесь еще сыномъ, а нынѣ веселѣмъ ся разомъ!

ШМУЛЬКО. Ой вай, я мушу бѣгати до моего Суры, я и скажу, какое то войско, може мое Сруль прійде съ таке звѣздочке до хаты! Ну, бувайте здоровіи (*выбѣгаетъ*).

Явленіе одинайцатое.

Тин саміи безъ Шмуля.

ОМЕЛЬКО. Ну, теперь Стефане, вже не будетъ маршу съ нами!

СТЕФАНЪ. Чому не будетъ, лишень що командировати будетъ вже капраль, а я буду всегда

„Флигельманомъ“. А за годъ дасть Богъ, то маршомъ поведемъ Гната и мою сестричку Марту до церкви. Тото будетъ дефилрка!

ПЕТРО. Що будетъ, то будетъ, и тогды забавимося еще лѣпше, кобы безъ грѣха, безъ зневаги Бога, во честь и славу святой Руси!

СТЕФАНЪ. Ставайте всѣ, якъ передше! Ты тутъ Омелько, дальше Сень, дѣвчата, Доця и Танась! *(всѣ становятся въ рядѣ)*. Смирно! Просто стояти! *(до Гната)* Пане капраль, мельдую що всѣ мы тутъ, и парада можетъ ся начати.

ХОРЪ.

Где есть Руси отчина,
Где пшенички ячмена,
И где жита есть досыть.
Куда голодъ не гостить.

(машеруютъ).

Ой на, на, ой на, на.
Тамъ есть Руси отчина!

(Спѣвають. двѣ три строфы, по кождой машеруютъ при концѣ спѣву занавѣса спадаетъ.)

КОНЕЦЪ.

СВЕТЪ ДОМАШНИХЪ ОУЧЕНИКОВЪ

ДЛЯ НАЧАЛЬНЫХЪ КЛАССОВЪ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

ВВЕДЕНІЯ

ВЪ НАЧАЛѢ

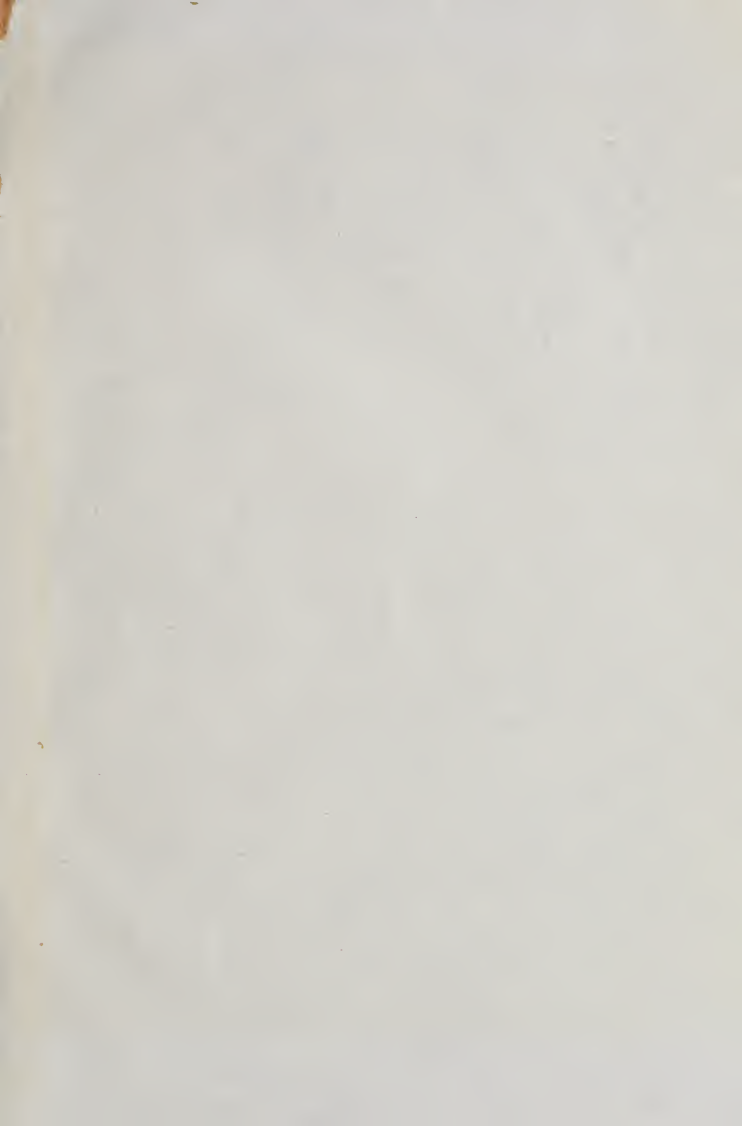
ВВЕДЕНІЯ

Списъ драматичныхъ сочиненіи

ПЕЧАТНѢ МИХАИЛА БѢЛОУСА

въ Коломыѣ.

1. а)	МУЖИКИ АРИСТОКРАТИ, обр. нар. въ 2 акт.	20	к
1. б)	» » съ 10 ролями	1	зр.
2. а)	САТАНА въ БОЦЦѢ, комедія въ 1. актѣ.	10	»
2. б)	» » съ 4-ма ролями	50	»
3.	ПОДГОРЯНЕ, мелодрама въ 3. дѣйствіяхъ	20	»
4.	КАПРАЛЬ ТИМКО, мелодрама въ 5 актахъ	15	»
5.	ЗНѢМЧЕННЫЙ ЮРКО, комедія въ 2 дѣйствіяхъ	10	»
6.	ИЩКО СВАТѢ, комедія въ 1 дѣйствию	5	»
7.	КТО ВИНЕНѢ, драма въ 3 актахъ	10	»
8.	МОСКАЛЬ ЧАРОВНИКѢ, водевиль въ 1 дѣйств.	10	»
9.	ТАРАСѢ ШЕВЧЕНКО, картина въ 1 дѣйствию	10	»
10.	ГЕЙ НА ИВАНА, ГЕЙ НА КУПАЛА! обр. въ 1 дѣй.	10	»
11.	СЕЛО ТИНДИРОВКА, образокъ въ 3 дѣйствіяхъ	15	»
12.	СВЯТЫЙ НИКОЛАЙ НА РУСИ, драм. сочиненіе	10	»
13.	ПАНѢ ПИСАРѢ, штука въ 3 актахъ	20	»
14.	НА СВ. АНДРЕЯ, комедія въ 2 актахъ	20	»
15.	КОМЕДІЯ ИЗЪ-ЗА РОС. ЯПОНСКОЙ ВОЙНЫ шт. т.	10	»
16.	ПОСТУПОВЫЙ ЖЕНЫХЪ, нар. обр. въ 1 актѣ	10	»
17.	ДВА ВОИНЫ, комедию въ 1 дѣйствию	10	»
18.	КТО съ БОГОМЪ БОГѢ съ НИМѢ, обр. въ 1 актѣ	10	»
19.	БЕРКО, оперетка въ 4 дѣйствіяхъ	20	»
20.	ИСУСѢ ХРИСТОСѢ, часть I. библ. драм. картины	15	»
21.	» » » II. » » »	15	»
22.	ОХѢ НЕ ЛЮБИ ДВОХЪ, оперетка въ 3 дѣйств.	20	»
23.	НОВЫИ ЗАРУЧИНИ и НОВАЯ СВАДЬБА, сц. обр.	15	»
24.	НЕЩАСТНАЯ ЛЮБОВЬ, драм. карт. въ 3 актахъ	15	»
25.	СУДНЫЙ ДЕНЬ, народн. обр. въ 1 актѣ	10	»
26.	НОЧЬ ВЕОЛЕЕМСКА, библ. драма въ 5 актахъ	20	»
27.	СТАРЫИ и НОВЫИ ГОДѢ, обр. въ 3 отслонахъ	10	»
28.	РОЗМОВА ТВЕРЕЗОГО ПЯКА зъ ГОРѢЛКОЮ		
	(монологъ)	5	»
29.	ХАРИТОНѢ МИТРОФАНОВИЧѢ ДЯЧЕНКО		
	(монологъ)	5	»
30.	РЕЕНТИИ АВАКУМѢ въ ОТСТАВЦѢ, (монологъ)	5	»
31.	ШМУЛЬКО и ГРИЦКОВА СОБАКА, (монологъ)	5	»
32.	ФРЕЙТЕРѢ ИВАНѢ ВОЙТОВИЧѢ, (монологъ)	5	»

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA

3 0112 082555993